

необхідність поєднання індивідуальності з усвідомленням багатоманітності існуючих інтерпретацій.

Отже, формування виконавської інтерпретації у сучасному фортепіанному мистецтві ґрунтується на взаємодії низки принципів, серед яких визначальними є текстоцентризм, історико-стильова адекватність, індивідуалізація, цілісність художнього образу, техніко-художня доцільність і контекстуальність. Їхня реалізація забезпечує створення переконливої, художньо цілісної та актуальної інтерпретації. Сучасний виконавець постає не лише як інтерпретатор, але і як активний співтворець музичного змісту, що зумовлює необхідність глибокого аналітичного мислення, високого рівня професійної підготовки та відкритості до нових культурних впливів.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-614-3-2-72>

ПОНЯТТЯ РЕАМПІНГУ ЯК СУМІЖНОГО МЕТОДУ ЗАПИСУ ТА ПЕРЕДАЧІ СИГНАЛУ

Шаманський М. Д.

*здобувач 4 курсу першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
кафедри музичного мистецтва та звукорежисури
Міжнародний університет
м. Одеса, Україна*

Горovenko М. Г.

*науковий керівник, старший викладач
кафедри музичного мистецтва та звукорежисури
Міжнародний університет
м. Одеса, Україна*

Сучасний етап розвитку музичного мистецтва в Україні характеризується активним пошуком нових технологічних рішень, що дозволяють зберігати високу якість творчого продукту навіть за умов обмеженого доступу до спеціалізованих студійних приміщень. У цьому контексті особливого значення набуває метод реампіngu (re-amping) як суміжний спосіб запису та обробки аудіосигналу. Сама сутність реампіngu полягає у суміжному процесі між двома різними способами запису: спочатку здійснюється запис «чистого» (DI) сигналу інструмента, а згодом цей сигнал повторно транслюється через аналоговий підсилювальний тракт. Це дозволяє розділити момент виконання та момент остаточного формування тембру. З технічної точки зору критично важливим є

використання якісних пристроїв узгодження імпедансу (DI-box та Re-amp box), що забезпечує збереження амплітудно частотних характеристик (АЧХ) сигналу при його передачі [2, с. 112].

Я оцінюю цей метод з позицій як звукорежисера, так і гітариста, та відзначаю його унікальну гнучкість. З точки зору виконавця, хоча психологічне відчуття від гри та «віддача» підсилювача можуть дещо змінюватися без фінального перевантаження (gain), базова технічна складова виконання – артикуляція, штрих, мікродинаміка та таймінг – залишаються незмінними на DI-треку [1, с. 45]. Це дає змогу гітаристу повністю сконцентруватися на бездоганності партії. У свою чергу, для звукорежисера це означає отримання ідеального вихідного матеріалу з можливістю подальшого підбору оптимального тембру без необхідності переписувати дублі.

Відновлення мистецького простору України потребує впровадження таких гнучких методів, оскільки вони дозволяють українським музикантам працювати дистанційно, зберігаючи автентичність звучання та професійні стандарти та додаючи більш комфорту та творчого простору, оскільки сам DI може бути записаний навіть удома. Таким чином, реампінг стає не просто технічним прийомом, а важливим інструментом, що забезпечує сталість культурного розвитку в сучасних умовах.

Література:

1. Owsinski B. The Recording Engineer's Handbook. 4th ed. Burbank: BEM, 2017. 328 p.
2. White P. The Producer's Manual: All You Need to Get Pro Recordings and Mixes in the Project Studio. London: Sample Magic, 2012. 352 p.